

Kómából a tanári katedráig

Születés és halál. Alapesetben ez a képlet. De vannak emberek, akiknek életében a két végpont közé még ilyesmik ékelődnek: baleset – kóma – halálközeli állapot – felébredés. És újjászületés.

Amikor 14 évvel ezelőtt először találkoztam Seres Péterrel a békéscsabai főiskola pénzügy szakán, még nem tudtam, mekkora csoda, hogy egyáltalán életben van. Az még nagyobb, hogy oktatóként dolgozik egy olyan sérülés után, melynek következménye több hónapig tartó kóma lett 1994-es sportsérülését követően.

Kissé meglágyultabbodott járás és szaggatott beszéd, meg egy bot.

Ezek voltak csupán az árulkodó – külső - jelek.

Elemzést és ellenőrzést oktatót számunkra, és szelleme tökéletes frissességet sugárzott.

*

- De mi is történt pontosan, aminek kóma lett a következménye?

- Egy nagy cég vezető beosztású dolgozója voltam, kikapcsolódásként egy baráti társasággal rendszeresen fociztunk. Egyik alkalommal, amikor a labdát el akartam fejelni, a kapus könyöke véletlenül pont akkor mozdult úgy, hogy megütötte a fejemet. Ott és akkor még nem éreztem semmit, el sem estem. Az ütközés következménye viszont egy stroke lett, agyi érelzáródás egyszerre három helyen. Azóta is ijedten nézem a televízióban, amikor egy hosszan vetődő labdába belefejel a játékos, vagy egy ökölvívó kap nagy ütést.

Félórával később kezdtem csak rosszul érezni magam, a sógoromat megkértem, hogy hazafelé már ő vezessen. Otthon hánytam, minden bajom volt, és szakadt rólam a víz. Egyre rosszabbul lettem, és már én kértem, hogy hívják a mentőket. Mire a mentő megérkezett, beszélni sem tudtam, ezért azt hitték, egy részeg emberhez jöttek ki. A kórházban elveszítettem az eszméletemet, leállt a légzésem, ezért gégemetszést végeztek, majd másnap rohammentővel vittek Szegedre az Idegsebészeti Klinikára, ahol egy életmentő műtéten estem át. Ezt követően sajnos nem lettem jól, mély kómába kerültem: semmiféle ingerre nem reagáltam, még a legdurvább fájdalomingerekre sem. Gabi, a feleségem minden nap bejárt hozzám, azt mondták neki, készüljön fel a legrosszabbra. A hosszú kómás állapot sajnos fokozza az életveszélyes fertőzések, betegségek esélyét a csövek, a mozgásképtelenség miatt. Ahhoz, hogy engem mozgassanak, 5 ember együttes erőfeszítésére volt szükség. Kétoldali tüdőgyulladásom és felfekvésem lett, és félé volt, ezekbe halok bele. Ilyen állapotban hoztak vissza a békéscsabai kórház intenzív osztályára. Abban az időszakban Magyarországon nem volt mindennapos kórházi gyakorlat a mélykómában lévő betegek gondozása, mivel a kómás betegek többnyire rövid idő alatt meghaltak. Másfél hónapot töltöttem itt, az állapotom; ha nagyon kis lépésekben is, de folyamatosan javult, amelyben óriási szerepe volt a gyógytornásznak, és a feleségemnek. Ha nincs Gabi, valószínűleg belehaltam volna.

- Meddig volt kómában és emlékszik-e valamire ebből az időszakból?

- A békéscsabai kórházba való visszakerülesem utánról már vannak emlékképeim. A filmekben azt látjuk, hogy valaki hosszú ideig fekszik kómában és egyszer csak varázsütésre felébred. Az én esetemben ez nem így történt. Nagyon-nagyon rövid pillanatokra visszatértem, majd újra kómába estem. Ezek olyan jelentéktelennek tűnő visszatérések voltak, hogy a körülöttem lévő orvosok, ápolók sem vették észre. Töredék másodpercek lehettek.

Hónapok alatt ezek a feltisztult időszakok egyre hosszabbak és valószínűleg egyre gyakrabban előfordulók lettek.

Két hónappal a kómába esésem után repülővel egy németországi rehabilitációs klinikára kerülhettem, a feleségem is velem jöhetett.

Arra már emlékszem, hogy a gépen lévő feliratokat el tudtam olvasni, és ahogy kinéztem az ablakon, érezkeltem, hogy repülünk.

Mikor a német klinikára kerültem, a gégemetszésem helyén egy kanül volt beépítve, ezen keresztül lélegeztem. Az orromból egy vékony, műanyag cső vezetett a gyomromba, amin át egy injekciós tűvel benyomták a napi adag kaját. A kanül miatt nem tudtam beszélni sem.

Gabival úgy kommunikáltunk, hogy a számmal meg tudtam formázni a magánhangzókat. Ha abszolút nem tudta kitalálni, mit szeretnék mondani, elkezdte sorolni az abc betűit. A megfelelő betűnél én jeleztem, s ő 3-4 betű után már tudta, milyen szóra gondolok. A helyzetet súlyosbította, hogy teljesen német környezetbe kerültünk. Angolul valamennyire tudtunk, de németül egy szót sem. Két hónappal később jöttünk haza, ekkor a mesterséges táplálásról már a rendesre álltam át. Egy fertőzés miatt a kanült kivették, ekkor derült ki, hogy tudok beszélni, ügyetlenebbül, meg rosszabbul, mint azelőtt, de nagy szó volt, hogy egyáltalán tudok.

A német orvosok azt mondták, ez egy nagyon jó prognózisú betegség, 100 %-osan fel lehet belőle gyógyulni. Ahhoz képest, hogy Magyarországon már a halálomat is megjósolták, ez óriási különbség volt. Míg a békéscsabai kórházban több lehetett az az állapot, amíg kómában voltam, addig Németországban több volt a tiszta pillanatom, mint a kómában töltött.

*

A riportalanyról:

Seres Péter

51 éves közgazdász, okleveles könyvvizsgáló, számítástechnikai szakrevizor. Békéscsabán él. Nős, két gyermek apja. A család saját tulajdonú könyvvizsgálói társaságában dolgozik, valamint jelenleg is oktat a békéscsabai főiskolán elemzés, ellenőrzés, pénzügy tantárgyakat. A Magyar Könyvvizsgálói Kamara Békés Megyei Szervezetének elnöke, valamint a Magyar Számviteli Szakemberek Békés Megyei Szervezetének elnökségi tagja.

Seres Péter

- Hogyan építette újjá az életét?

- Békéscsabán gyógytornász, logopédus kezdett foglalkozni velem. Részcélokat tűztünk ki. Eljutni az ágyban fekvés állapotából tolószékbe, majd a tolószékből a gyógytornász néha már fel tudott állítani. Mivel a kóma következtében agyammak az egyensúly megtartásáért felelős része elhalt, más területnek kellett átvennie a funkcióját.

Ahogy egy kisgyerek megtanul járni, úgy kellett nekem is mindent újratanulni. Csak, míg egy kisgyerek eszik, alszik, meg mozog, ehhez képest egy 40-50 éves embernek ennél több dolga van. Teljesen más, ha egy 50 centis kisember esik el, és más, ha egy 180 centiméteres.

- Mi adott erőt a küzdelemhez?

- Gyakran szoktam mondani: én egy pozitív példa vagyok. Ilyen szempontból szerencsés a természetem. Ez nem azt jelenti, hogy összeszorított foggal, görcsösen törekedtem volna bármire is. Többször voltam rokkantsági felülvizsgálaton, ahol megkérdezték, hogy vagyok. Erre azt feleltem: köszönöm szépen, jól. És olyan furcsán néztek rám. Nem is értettem, miért nem örülnek annak, hogy én jól vagyok?! Amikor Békéscsabára visszakerültem a német klinikáról, eleinte naponta, majd kicsit ritkábban jártam gyógytornászhoz. Mondtam is a hölgynek, akinek nagyon sokat köszönhetek: - ez a ti munkátok borzasztó, ugyanis én reggel 8-kor ugyanúgy emelgetem a lábam, mint reggel 9-kor, amikor vége van az órának. Az égvilágon semmi fejlődés nincs. Akkor legalábbis így láttam. Ám ha nagyobb távlatokat nézek; hónapokat, éveket – óriási fejlődésen mentem keresztül. A gyógytornásznő ezt meg is erősítette, szerinte rakétasebességű volt a felépülésem. Ő mondta azt is, hogy sok emberen azért nem tudnak segíteni, mert igazából ők nem akarják. Nem mondják ki, nem vallják be, de ha én megelégedtem volna azzal, hogy ágyban fekvő maradok, akkor ágyban is maradtam volna. Ha azzal, hogy tolószékben maradok, úgy is lett volna.

- Mennyi időbe telt, hogy a mélykómás állapotból eljutott a békéscsabai főiskolára közgazdász-hallgatókat tanítani?

- Már egy éve foglalkozott velem egy logopédus, amikor a főiskola számviteli tanszékének vezetője, Borgula Ilona megkeresett és felkért, hogy tanítsak. Én ezt először teljes képtelenségnek tartottam. De a tanszékvezető asszony is jól „taktikázott”, azt mondta, nem most kell, hanem a következő tanévtől. Erre már igent mondtam. Amikor a gyógytornásznak elmeséltem, milyen terveim vannak, sírva fakadt. Az örömtől. Mivel ez az ő munkájának is kiemelkedő, nagy sikerét jelentette.

Úgy jártam az órákra, hogy gyakorlatilag még nem tudtam járni. Kocsival vittek a főiskolára, ott eleinte segítséggel és két bottal mentem fel a lépcsőkön, majd átváltottam egy botra, később ezt is elhagyhattam. Ez a folyamat azonban éveket vett igénybe.

Ügyetlenebb lett a jobb kezem, táblára így nem tudtam írni, de pont abban az időben kezdett rohamléptekkel fejlődni a számítástechnika. Így a kezemet projektorral nagyszerűen tudtam pótolni, sőt, ez a hallgatók számára is jobb megoldást jelentett. Most már – 14 évvel később - ott tartunk, hogy amit a projektoron látnak, tömörítve elküldöm egy oldalra, ahonnan letölthetik.

- Érezte-e úgy, hogy a történeteknek valamiféle üzenete volt az Ön számára?

- Megváltozott a fontossági sorrend. Az igazán hozzám közel állók lettek a legfontosabbak. És sokkal jobban értékelem azokat a dolgokat, melyeket addig természetesnek vettem. Szerencsés ember vagyok. Mert olyan a szakmám, amit a kómából való visszatérésem után is tovább tudtam művelni. Szerencsés azért, mert a számítástechnikai fejlődés is a kezemre játszott. És szerencsés, mert ilyen feleségem van.

- Mit üzenne olyan emberek hozzátartozóinak, akik kómában vannak?

– Említettem már, hogy a kómából való feleszmélés nem hirtelen történik, hanem szakaszosan. Ezért nagyon fontos, hogy legyenek a kómában lévő ember körül, beszéljenek hozzá. Érezze, hogy történik körülötte valami. Én például a hírek tekintetében is elég tájékozott maradtam, aminek az lehet a magyarázata, hogy mellettem – kómás állapotomban is – gyakran szólt a rádió.

A cikk forrása Váczi Éva újságíró és életművész oldala.

<http://vaczieva.hupont.hu/101/komabol-a-tanari-katedraig-interju>